

Можна спостерігати, що коефіцієнти поточної ліквідності та мобільності (рис.2) не мають довгострокового тренду, але чітко видно коливання цих показників, які є оберненими до коливань ділової активності, тобто, коли ділова активність зменшується, $K_{пл}$ зростає. Це явище може бути викликане як виходом із ринка під час криз фінансово нестійких підприємств, так і намаганнями учасників ринка, що продовжують діяльність, зменшити ризики втрати ліквідності і нарощуванням оборотних активів.

УДК 332.135:334.7

д.е.н., проф. **Рижаківа Г.М.**, к.т.н., доцент **Чуприна Ю.А.**, д.т.н. проф. **Поколенко, В.О.** аспірант **Гавриков Д.О.**, аспірант **Бородавка М.В.**
МОДЕРНІЗАЦІЯ АЛГОРИТМУ МЕНЕДЖМЕНТУ
СТРАТЕГІЙ ДЕРЖАВНИХ ІНВЕСТИЦІЙНИХ
ЦІЛЮВИХ ПРОГРАМ

Роки економічних перетворень, зумовлених зміною соціально-політичних орієнтирів держави, стали для України періодом інтенсивного пошуку оптимальних методів використання й реалізації такого інструменту розв'язання загальнодержавних проблем у різних сферах суспільного життя, як державні цільові програми. І хоча в Україні кількісний вектор державного програмування змінено на доброякісний, сучасний стан більшості програм характеризується низьким рівнем їх реалізації.

Головним чинником такої ситуації є неналежне фінансове забезпечення програмних завдань і заходів, що зумовлено зокрема, загальним спадом економіки країни, послабленням інтересу національних й іноземних інвесторів до найменш привабливих секторів української економіки (соціальної, культурної, освітньо-наукової та ін.), нерівномірністю фінансування різних програм протягом усього строку їх виконання та ін. За таких умов основними джерелами фінансування державних цільових програм залишаються державні фонди коштів. Водночас їх обмеженість і нестабільність, у супроводі з випадками необґрунтованого розроблення, прийняття й скасування державних програмних актів, а також нераціонального та нецільового розподілу державних коштів на їх виконання, вимагає наразі перегляду з метою вдосконалення правової основи та самого процесу виділення державних асигнувань на покриття програмних видатків.

Узгодження положень національних програм економічного розвитку, в тому числі тих, що безпосередньо спрямовані на регулювання будівельно-інвестиційної галузі – разом із місцевими економічними інтересами, дозволить більш раціонально використовувати фінансово-економічний, виробничий та управлінський потенціал територій, розподіляти бюджетні кошти та виконувати завдання цільових державних проєктів на рівні окремих адміністративно-територіальних одиниць. Цьому заважає неоднозначність тлумачення нормативно-правових документів чи, з іншої сторони, його однобічність, ухвалення суперечливих заходів з практичної реалізації їх основних положень. Інноваційним шляхом поліпшення стану будівельної галузі та пожвавлення інвестиційної діяльності є реалізації комплексних проєктів та цільових інвестиційних програм через адміністративно-управлінський формат будівельного кластеру, з використанням інституційних та економічних механізмів державно-приватного партнерства.